

fer og dels ved at udelade en Del, som havde en mere administrativ Karakter, end at de burde findes i en Lov. Det er saadanne mindre Endringer, som have bragt Udvalget til at gaa den Vej, det har valgt, og det Medlem af Forslagsstillerne, som tillige var Medlem af Udvalget, har ikke haft Noget derimod at indvende. Vi haabe derfor, at heller ikke de andre erede Forslagsstillere ville misbillige den valgte Vej. Hvad nu disse Endringer angaar, da skal jeg ikke opholde mig ved de mange enkelte, som for en stor Del kun angaa Redaktionen; derimod skal jeg i Korthed søge at begrunde enkelte af de Endringer, som angaa Indholdet. Saaledes er der i § 1 optaget de residierende Kapellaner, og disse ere stillede paa lige Fod med Sognepræsterne i Henseende til Brugen af Kirkerne. Vi have ikke set, at der i den Stilling, som de residierende Kapellaner indtage, kunde ligge nogen Grund til, at de ikke i dette Forhold skulde betragtes som fideordnede med Sognepræsterne. Med Hensyn til § 5 have vi udeladt den Frist af tidligt 48 Timer, som der staar i Anordningen af 2den Oktober, og som saaledes ofte har været omtalt, baade i dette og i det andet Thing. Man har jo imod denne Frist indvendt, som det synes ogsaa med fuld Føje, at den ved mange Leiligheder vilde gjøre det meget vanskeligt, for ikke at sige umuligt, for vedkommende Sognebaandsløser, at benytte den dem givne Ret, thi naar de først 2 Dage forveien kunde faae at vide, om de kunde faae Kirken til Benyttelse til vedkommende Handling, f. Ex. til Brudevielse eller Begravelse, saa vilde de have megen Vanskelighed ved at give deres Venner og Bekjendte, som maasse opholde sig i langt fra liggende Egne, saa betimelig Underretning derom, at de kunde komme tilstede ved denne kirkelige Handling, hvad dog baade de Vedkommende selv og deres Slægt og Venner kunde sætte megen Pris paa. Paa den anden Side have vi heller ikke troet, at der var nogen Grund til at forlænge Fristen, saa at den blev større

eller at sætte: „senest“ i stedet for: „tidligt“, idet det forekommer os, at den Omstændighed, at nogle Medlemmer af Sognementigheden ville lade de kirkelige Handlinger udføre ved en anden Præst end den, der er beffikket i Sognet, i og for sig ikke er af den Betskaffenhed, at de derfor skulde straffes med at miste den lige Ret til at benytte Kirkerne; som de ellers have som Menighedsmedlemmer. Enhvert Medlem af Sognementigheden har Ret til, naar han melder, at han ønsker en kirkelig Handling foretagen, og han kan faae Præsten til at udføre den, og der ikke er nogen Anden, som har faaet Løfte paa Kirkens Brug, da at faae den udført i Kirken til den Tid, han ønsker, og den, der kommer senere, maa finde sig i at staa tilbage for den, der er kommen tidligere. Dette synes ganske naturligt, og vi kunne ikke se nogen Grund til, at Sognebaandsløserne i saa Henseende skulde staa tilbage for dem, der ere saa heldige at kunne benytte selve Sognepræsten. Vi have altsaa ment, at det uden nogen som helst Ulempe kunde udelades, at Forholdet ikke i det virkelige Liv vilde føre til de Vanskeligheder, man maasse har tænkt sig den Gang, da man indsatte en saadan Bestemmelse. I Slutningen af § 5 have vi tilladt os at tilføie, at, hvor der er mindst 10 Familiefædre, Enker eller andre Personer med Husstand, som ønske det, skulde de have Ret til at faae den Præst, til hvem de have løst Sognebaand, til at prædike for sig i selve deres Sognekirke. Dette var ikke oprindeligt foreslaaet; men vi have ment, at det burde føies til, idet det er kommet til vor Kundskab, hvad der ogsaa har været offentlig fremsat uden at være blevet modsagt, at der er Sogne i Landet, hvor indtil 30 Familier have løst Sognebaand. Det er oisensynligt, at saadanne 30 Familier, det vil jo omtrent siges 150 Personer, meget vanskeligt vilde kunne faae en Gudstjeneste udført i en Bondestue, eller i hvilken anden Leilighed de have til deres Raadighed, udført paa en saadan Maade, at det kan siges at være som